

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **I. S.**, narozená dne x
státní příslušností x
adresa pro doručování: x
zastoupená JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2023 č. j. OAM-1141/ZA-ZA11-D02-2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), je Finská republika.

2. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Tuto nepřezkoumatelnost spatřovala v nedostatečném posouzení stavu věci při současném zvážení čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobkyně namítala, že žalovaný své posouzení bez dalšího opřel o čl. 12 nařízení Dublin III a nezohlednil nejlepší zájem nezletilých dětí. Dále konstatovala, že žalovaný v souvislosti s diskrečním oprávněním a skutečnostmi, které jak otec nezletilých, tak následně žalobkyně shodně při pohovoru uvedli stran důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky, nepostupoval v souladu s postuláty vytyčenými v bodech 13, 14 a 17 preambule nařízení Dublin III. Uvedla, že je zapotřebí, aby v souladu s ust. § 50 odst. 4 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) i při posuzování své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vzal v potaz důvody hodné zvláštního zřetele uvedené v žádosti, a mohl tak dospět k závěru, zda je dán důvod k aplikaci diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 větě první nařízení. Poukázala na to, že podle bodu 13 preambule nařízení Dublin III by měly mít členské státy při uplatňování tohoto nařízení na mysli především nejlepší zájem dítěte.
3. Žalobkyně rovněž uvedla, že nemá možnost nestranně posoudit skutečnosti uváděné žalovaným, že v případě Finské republiky by existovaly závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Žalovaný blíže popsal situaci ve Finské republice v informaci ze dne 10. 02. 2023. Tato informace je však dle názoru žalobkyně obecného charakteru a nikterak konkrétně případ žalobkyně a její rodiny nereflextuje.
4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo nařízení Dublin III. Odkázal na obsah správního spisu a na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 8. 2023, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 8. 2023, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 2. 2023 „Finsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-1141/ZA-ZA11-D02-2023 ze dne 30. 8. 2023.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 8. 2023 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při pohovoru konaném dne 23. 8. 2023 sdělila žalobkyně, že si vyřídila vízum Finské republiky, protože hodně cestují a dané vízum bylo nejsnadnější vyřídit. Ve Finsku pobývala v roce 2017 nebo 2018, jednalo se o turistický pobyt. Naposledy cestovala do Finska v roce 2022, aby si vyřídila víza. V České republice má kamarády, kteří dostali v únoru 2021 občanství. Do České republiky žalobkyně s rodinou

přicestovala, neboť kamarádi jim pomohli zajistit bydlení a jsou zde také dobré podmínky pro hokej, který hrají jejich děti. V České republice je snadnější adaptace pro děti, jazyk ve Finsku je složitý. Žalobkyně ukončila svoji první žádost ze dne 30. 4. 2023, protože jí onemocněla matka, potřebovala tedy svůj cestovní doklad, aby mohla vycestovat zpět do Ruska. Jako hlavní důvod, proč nemůže odcestovat do Finské republiky, uvedla, že její děti již v České republice studují, žalobkyně zde má zařízené bydlení a rodina se zde usadila. Ve Finsku nikoho nemají a museli by začínat znovu.

9. Dne 5. 5. 2023 požádal žalovaný Finskou republiku o převzetí žalobkyně s tím, že Finská republika uznala svou příslušnost. Žalovaný si obstaral též informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 2. 2023 „Finsko – Azylový systém“. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Dublin III je Finská republika.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
12. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
13. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
14. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
15. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský*

stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

16. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.
17. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že v daném případě je státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany Finská republika.
18. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda v případě Finské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 2. 2023 „Finsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky“. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že žalobkyni ve Finské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
19. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
20. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie (dále také „Soudní dvůr“) ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], „má-li soud, který rozhoduje o oprávněném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a

řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).

21. Přemístění žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Dublin III lze provést, jen jestliže příslušný členský stát nebude mít problém – systémově v obecné rovině, případně i v rovině individuální (např. z důvodu zvláště závažného zdravotního stavu) – se zajištěním alespoň minimálních důstojných podmínek, pokud jde o řízení a o podmínky přijetí dotčeného žadatele (viz rozsudek ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31, body 19 a 22). Žalobkyně nedoložila jakoukoliv zprávu o Finské republice, která by vyvracela závěry zprávy, kterou obstaral žalovaný, dle zdejšího soudu je tak zřejmé, že v případě Finské republiky nejsou dány systematické nedostatky azylového řízení.
22. Soud dále podotýká, že žalovaný se věnoval též tomu, zda jsou v posuzovaném případě dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Se závěrem žalovaného zdejší soud souhlasí a v podrobnostech na něj odkazuje.
23. Podle relevantní části čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III platí: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“* Text tohoto ustanovení nestanoví žádné bližší podmínky pro převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
24. Nejvyšší správní soud nicméně ve své judikatuře upřesnil, že právo státu podle čl. 17 nařízení Dublin III *„neznamená právo (...) k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24; dále také „rozsudek druhého senátu“).
25. Rozsudek druhého senátu pak shrnuje, že *„užití diskrečního oprávnění (...) má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů“* (bod 34 rozsudku druhého senátu).
26. Jak plyne z rozsudku druhého senátu, úvahu o uplatnění diskrečního ustanovení musí žalovaný učinit a projevit jen tehdy, vyjde-li skutkově najevo, že je to v konkrétním případě třeba. Není-li to třeba, pak ani úvahy o čl. 17 nařízení Dublin III nemusí v rozhodnutí být. Tyto své minimální povinnosti žalovaný splnil. Šlo o věc, ve které vysvětlení úvah o (ne)použití čl. 17 nařízení Dublin III bylo třeba. Z rozhodnutí žalovaného pak lze vyčíst důvody, pro které případ žalobkyně neshledal za zvláštního zřetele hodný. Žalovaný se nezákonnosti při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nedopustil.

27. Pro srovnání lze odkázat i na judikaturu, podle které členskému státu nevzniká povinnost převzít příslušnost na základě diskrečního ustanovení „*ani tehdy, pokud by nastala výjimečná situace, kdy i bez ohledu na kvalitu přijetí a péči dostupnou v členském státě příslušném pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nebude možné vyloučit, že přemístění žadatele, jehož zdravotní stav je obzvláště závažný, může pro něj samo o sobě s sebou nést skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 398/2017- 25, navazující na rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 4. 2017 ve věci C-578/16 PPU, C. K. a další, body 55-97). Soudní dvůr také nevyžaduje, aby nepřislušný stát při úvaze, zda nepostupovat podle čl. 17 nařízení Dublin III, například zohledňoval nejlepší zájem dítěte (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 1. 2019 ve věci C-661/17, M. A. a další, body 70-72). Ve věci M. A. a další přitom bylo dotčené nezletilé dítě žadatelem o mezinárodní ochranu, a vztahovaly se na něj tedy záruky pro nezletilé podle čl. 6 nařízení Dublin III. Nebyla-li tato situace podle Soudního dvora způsobila založit povinnost státu k převzetí příslušnosti, tím spíše pak není možné takovou povinnost dovodit v situaci, kdy dopad rozhodnutí o přemístění na nezletilé dítě je pouze zprostředkovaný (rozhodnutím se nerozhoduje o jeho právech a povinnostech). Ochrana soukromého a rodinného života, tedy obecně nebudou tím důvodem, na kterém by bylo možné tuto povinnost zakládat.
28. K otázce zohlednění nejlepšího zájmu dítěte pak soud odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, který zdůraznil [a to navíc v situaci, kdy zásah do rodinného a soukromého života byl posuzován přímo jako součást aplikované právní normy - § 56 odst., 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nikoliv pouze v rámci diskrečního oprávnění k převzetí příslušnosti], že relevantní judikatura nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (náleze ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19) a to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se tato řízení dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy. V nyní posuzované věci, je případný dopad na nezletilé děti pouze zprostředkovaný. Navíc, jak bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí nezakládá povinnost žalobkyně vycestovat z České republiky dlouhodobě a neznemožňuje styk žalobkyně s jejími dětmi ani po dobu, kdy bude s žalobkyní vedeno řízení o mezinárodní ochraně ve Finské republice, neboť i v případě manžela žalobkyně a jejich dětí je příslušná k posouzení jejich žádosti Finská republika na základě čl. 12 nařízení Dublin III a mohou tedy dobrovolně vycestovat všichni společně.
29. Soudnímu oddělení 13 je z úřední činnosti známo, že ve věci sp. zn. 16 Az 21/2023 (řízení manžela a dětí žalobkyně) bylo rozhodnuto dne 25. 10. 2023 při ústním jednání a rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. K danému soud konstatuje, že v rozsudku ze dne 15. 4. 2021, H. A., C-194/19, velký senát Soudního dvora uvedl, že soudy jsou povinny v rámci žaloby proti rozhodnutí o přemístění zohlednit okolnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění, pokud „jsou rozhodující pro správné uplatnění nařízení Dublin III“. Z uvedené formulace lze dovodit, že tento požadavek míří především na okolnosti, které jsou rozhodné pro posouzení jednotlivých kritérií pro

určení členského státu, systémových nedostatků v příslušném státě, lhůt a dalších pravidel výslovně předvídaných nařízením Dublin III. S ohledem na skutečnost, že čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je fakultativním ustanovením a dává státům širokou posuzovací pravomoc, kterou neomezuje žádnými podmínkami (viz výše), se lze domnívat, že požadavek stanovený rozsudkem Soudního dvora H. A. na zohlednění okolností nastalých po přijetí rozhodnutí o přemístění, se neuplatní v případě, že se žalobkyně v žalobě dovolává pouze uplatnění diskrečního ustanovení zakotveného v čl. 17 nařízení Dublin III. K tomuto závěru dospěl generální advokát ve svém stanovisku ze dne 3. 2. 2021, ve věci H. A., body 98 a 99. Vzhledem k výše uvedenému soudní oddělení 13 proto nepřihlédlo k nové okolnosti, kterou je rozhodnutí soudního oddělení 16, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o přemístění dětí a manžela žalobkyně do Finské republiky za účelem posouzení jejich azylové žádosti.

30. Má-li žalovaný ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora tak široké pole pro úvahu při práci s diskrečním ustanovením, pak jeho rozhodnutí v této části při velmi omezeném soudním přezkumu ob stojí.
31. Z citované judikatury tedy vyplývá, že v případech hodných zvláštního zřetele, kterými jsou (mimo jiné) humanitární případy, situace vyžadující projev solidarity mezi členskými státy a rodinné či jiné sociální vazby žadatele v členském státě je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. V opačném případě trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a je dán důvod pro jeho zrušení. Pokud však z rozhodnutí žalovaného lze vyčíst důvody, pro které v konkrétním případě neshledal v rámci své diskreční pravomoci situaci žadatele hodnou využití oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III, jsou možnosti soudu tyto jeho úvahy věcně hodnotit značně omezené.
32. Žalovaný se zabýval otázkou aplikovatelnosti diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, kdy konstatoval, že chápe uvažování žadatelky jako matky dětí, pro které je adaptace na českém území snazší, než bude na území Finské republiky, ale poukázal na všeobecně známou skutečnost, že děti se v kolektivu lépe aklimatizují a přizpůsobují. Do Finské republiky rodina také jezdila, a proto není zemí zcela neznámou pro všechny členy rodiny, případ žalobkyně tudíž nepovažoval za hodný aplikace čl. 17 nařízení Dublin III.
33. Přestože si je soud vědom toho, že postavení žalobkyně ve Finsku bude oproti České republice složitější z důvodu absence sociálních vazeb, vlastního zázemí a neznalosti jazyka, avšak účelem čl. 17 nařízení Dublin III není nalézt optimální komfort žadatele o mezinárodní ochranu, ale eliminovat zjevné nedostatky pravidel systému příslušnosti členských zemí dle nařízení Dublin III.
34. Soud shrnuje, že neshledal napadené rozhodnutí nezákonným. Žalovaný nepochybil při určení příslušnosti členského státu podle čl. 12 nařízení Dublin III a správně uzavřel, že napadeným rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Pokud za těchto okolností neshledal důvody pro dobrovolné převzetí příslušnosti podle čl. 17 nařízení Dublin III, nepřekročil meze správního uvážení. Své úvahy přitom odůvodnil s ohledem na skutkové okolnosti dostatečně. Z uvedených důvodů soud neshledal opodstatněnou ani zcela obecně formulovanou námitku porušení ust. § 50 odst. 4 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
35. Ze všech shora uvedených důvodů má soud za to, že žádná z žalobních námitek není důvodná, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě.

36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. listopadu 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně